

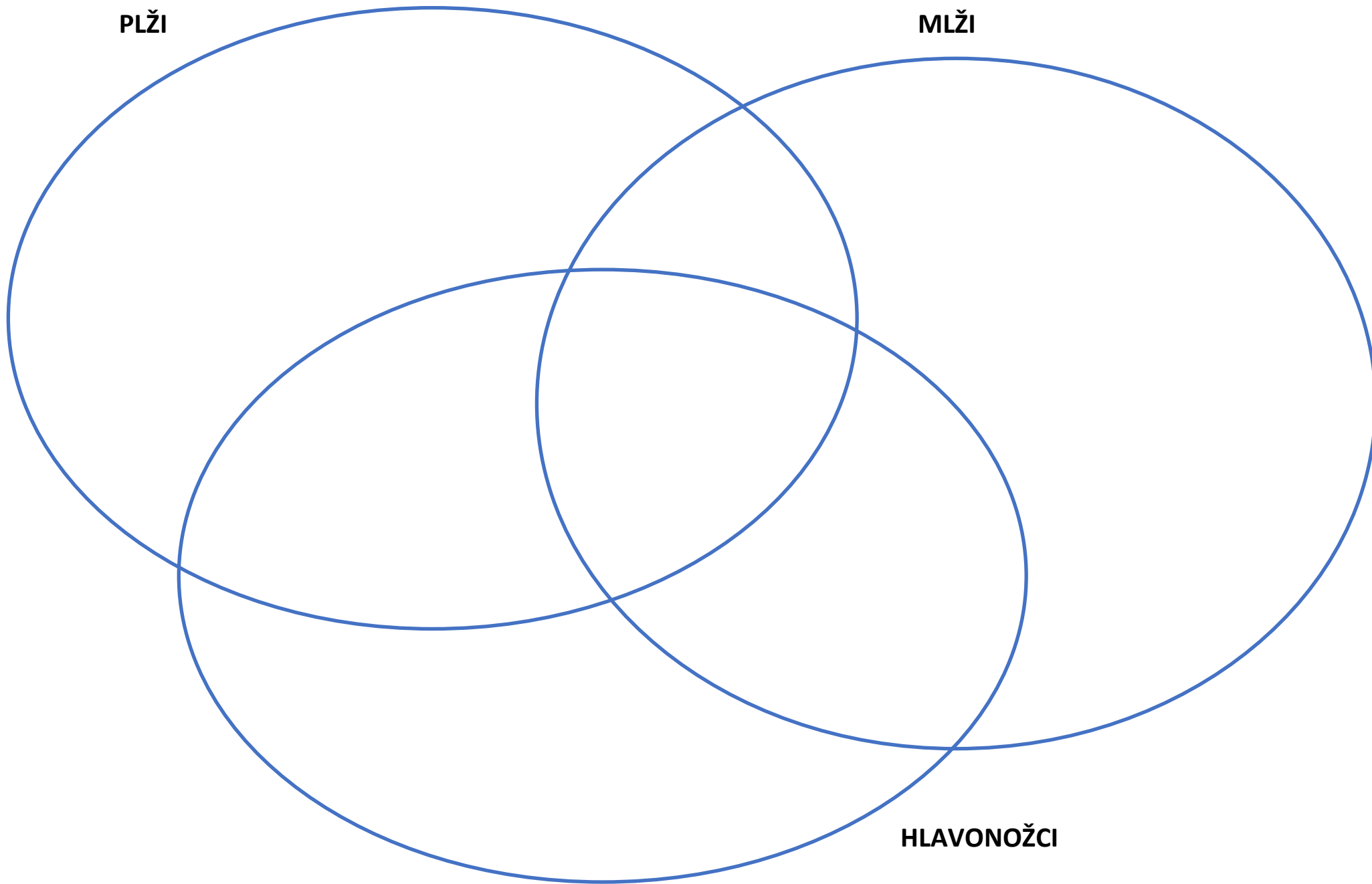
KMEN	PLŽI	MLŽI	HLAVONOŽCI
<p data-bbox="136 188 188 272">V VÍM</p> <p data-bbox="125 979 210 1174">CH CHCI VĚDĚT OTÁZKY</p>			

KMEN	PLŽI	MLŽI	HLAVONOŽCI
<p data-bbox="143 188 181 233">D</p> <p data-bbox="114 284 210 384">DOZVĚ- DĚL JSEM SE</p>			

PLŽI

MLŽI

HLAVONOŽCI

Plzák španělský

Zatracenej slimák!

Podle tohoto výkřiku – který se ozve, když děda najde na záhoně okousané saláty – ho snadno poznáte. A taky podle vrásčité hnědé nohy, která – nemít dvě stopky s očima – vypadá, jako by vypadla zpod ocasu nějakého toulavého psa.

A nejmenej se slimák zatracený, nýbrž plzák španělský.

Ze své domoviny k nám putoval asi čtyřicet let. Nemusel tu dálku – 2500 kilometrů po dálnici – šlapat po své. Přivezli jsme si ho sami: na nákladácích se sazenicemi a saláty, ve vagonech s kvěťákem.

A teď je u nás plzáků plno: všude a všady.

Hlady tu netrpí.

Před zimou se umějí schovat. Třeba do hluboké myší nory.

Žádný odvážlivec, který by je chtěl jíst, se zatím nenašel. (Tedy – našel. Je to domácí kachna plemene indický běžec. Jenže kachny nejsou všude, a už vůbec nejsou bezedné.)

A plzáci (stejně jako hlemýždi a spousta jiných plžů) umějí ještě jednu zvláštní věc, která jim pomáhá rozplazit se do všech krajíčků krajiny. Každý z nich je totiž současně sameček i samička.

Má to výhodu.

Když se dva plzáci potkají, přitulí se k sobě – a vajíčka pak snesou oba. A je

jich dvakrát víc, než kdyby je snesl jenom jeden.

Plzáci, kteří se z nich vylíhnou, nebudou stejní jako jejich rodiče. Něco jim zůstane z maminka, něco z tatínky – a něco z obou se promíchá jako koření v polívce. Budou si podobní, ale přece každý trochu jiný. Něčím zvláštní.

To je další výhoda.

Některý z nich nezmrzne, až přijde krutá zima.

Jiného nezahubí žízeň, až zemi vysuší léto bez deště.

Dalšímu neublíží jedovaté prášky, co je dědové sypou kolem záhonů. (Ale to – pokud se to stane – bude trvat ještě dlouho a dlouho.)

Podtrženo a sečteno: plzáci – a jim podobní – nakladou spoustu vajíček a dokážou přečkat leckterou těžkost.

A tak je tu máme, všude a všady.

Zatracený slimáci!

A tam, kde zatím nejsou, jednou stejně vlezou.

(V tom posledním se nám tak trochu podobají. Nebo se mi to jen zdá?)

DOBŘÁ OTÁZKA

Dokáže si šnek opravit poškozenou ulitu?
Ano. Na rozbitém místě vytvoří pevnou kostru z bílkovin a tu pak „vyzdí“ bílým uhličitánem vápenatým. Trvá mu to ale několik týdnů a zvládne opravit jen malá poškození. Kdyby přišel o velkou část ulity, pravděpodobně vyschne dřív, než si stačí postavit novou.

VĚRÍTE TOMU?

Drozd – postrach plžů

Když najdete kámen posetý hromádkou rozbitých ulit, podívejte se kolem. Někde poblížku určitě čeká drozd.

Drozdi totiž mají rádi maso „šnečků“ – třeba páskovek. Jenže ty chrání pevná ulita, kterou drozd nedokáže proklovnout. Přesto si našel způsob, jak se šnekovi dostat do závitů: popadne ho do zobáku, odnese k placatému kameni a tam jím buší tak dlouho, až ulita praskne. Hostina může začít.

Co se jednou podařilo, pak drozd opakuje dál a dál. Na takové drozdí kovadlině po něm roste smetiště bílých střepů, které bývaly šnečími domky.

